

Les fal·làcies de les crítiques al tercer sector

“Sentir els gossos bordar és senyal de bon caminar”. Així és com ens prenem les entitats del Tercer Sector Social algunes crítiques de sectors molt ben instal·lats. Amb esperit constructiu volem plantejar alguns aclariments:

¿L'existència de milers d'entitats és causa d'ineficiència? Els que sostenen això no entenen que els més de 100.000 professionals i 245.000 voluntaris que treballen en les entitats socials del país, i les més de 4.000 entitats agrupades a la Taula del Tercer Sector Social, mostren la força de la societat civil catalana. Totes aquestes entitats són reflex del pluralisme i de la diversitat de la nostra societat. I la seva capillaritat, la seva presència arreu del territori, multiplica l'acció dels serveis i dels fons públics, aportant cohesió social i impeding que hi hagi més pobresa.

Gràcies a l'existència d'aquest enorme i ric teixit d'entitats hem aconseguit que, fins ara, la crisi no esdevingui un esclat social.

La Taula del Tercer Sector coordinem la força de tot aquest conjunt d'entitats per defensar els drets socials i fer-los avançar. Impulsem que tots donem el millor de nosaltres mateixos: les persones, les entitats i les administracions. Unes administracions que han de prioritzar, racionalitzar i redistribuir la despesa amb un objectiu principal: preservar la cohesió social. Per aconseguir-ho Catalunya té molts actius, i un d'ells és el tercer sector.

Tenir aquesta societat civil forta, aquest coixí social, és una bona notícia.

ÀNGELS GUITERAS

PRESIDENTA DE LA TAULA DEL TERCER SECTOR

¿Les entitats viuen de les subvencions públiques? Les entitats socials no viuen de les subvencions públiques. Aquestes subvencions, al contrari del que s'esdevé en altres sectors, sempre han estat precàries i han generat molta inseguretats a les entitats, als seus professionals i a les persones beneficiàries. El tercer sector fonamentalment se sosté amb la força del voluntariat. Les subvencions que rep són en concepte de contraprestació de serveis, i multipliquen l'impacte social dels fons públics. A més, les entitats han

És un desafiament sense precedents que a la UE hi hagi avui 114 milions de pobres

de buscar contínuament fórmules de finançament per avançar els diners de les subvencions i per gestionar els retards en el pagament de les administracions.

¿És exagerat dir que ens enfrontem a un desafiament humanitari sense precedents, semblant al de la postguerra? Malauradament som molts els que compartim que no és exagerada aquesta afirmació. Les dades d'atur, de desnonaments continuats, de dificultats de les famílies per arribar a final de mes, de fracàs es-

XAVIER BERTRAL

colar, de manca d'ingressos mínims i molts altres indicadors en són una prova. Persones tan qualificades com els premis Nobel d'economia Krugman i Stiglitz diuen que estem retrocedint als nivells de després de la Segona Guerra Mundial, abans de començar a construir l'estat del benestar. No es pot descriure d'una altra manera el fet que a la Unió Europea avui 114 milions de persones estiguin en situació de pobresa o d'exclusió social.

¿És insensat dir que les polítiques socials han de ser prioritàries per als governs? Des del tercer sector defensem que els objectius socials han de presidir qualsevol estratègia per fer front a la crisi. Perquè les polítiques socials són les que generen la cohesió social necessària per posar en valor tots els recursos econòmics i socials que ens hauran de permetre un nou desenvolupament. La mateixa Comissió Europea recomana textualment que “la lluita contra la pobresa formi part essencial de l'estratègia global per sortir de la crisi”. Qui som els insensats? ¿Els que diem això, o aquells que amb les seves polítiques de reducció del deute i del dèficit a través de la reducció de la despesa social estan causant un estancament prolongat dels països afectats?

Hem de repensar l'estat del benestar en termes d'oportunitat, d'inversió social, de creixement econòmic, de compromís i de responsabilitat de la ciutadania.

En un nou estat del benestar el tercer sector és del tot imprescindible. Això és el que no entenen algunes persones que representen grups socials que busquen altres objectius.

CARTES I MISSATGES

Malalts de fatiga crònica

El 21 d'octubre passat el director general de salut pública noruec, arran dels descobriments sobre els efectes del Rituximab i a través d'un missatge televisiu, va demanar disculpes als afectats de síndrome de fatiga crònica – encefalomièlitis miàlgica (SFC-EM) pel tracte dispensat a aquests malalts durant anys a Noruega. Que el govern demani públicament disculpes als afectats de SFC-EM és un gest que, ni en un suprem esforç imaginatiu, podem imaginar com a possible al nostre país. Ben al contrari, els esforços per evitar constatacions empíriques sobre la naturalesa autoimmune d'aquesta malaltia, així com per soterrar qualsevol informació provinent de la comunitat científica internacional que apunti en aquest sentit, són notoris.

Durant el 2010 l'equip de retrovirologia d'Irsicaixa (Can Ruti), un dels més prestigiosos del món, va realitzar importants constatacions sobre alteracions immunològiques en pacients amb SFC-EM. Aquests resultats van ser selectivament oblidats pels metges que os-

tenten l'aurèola d'experts al nostre país i el ministeri de Sanitat ja es va encarregar d'impedir finançament per a la continuïtat d'unes investigacions que podien treure els malalts del pou d'abandonament i maltractament en què es troben des de fa massa anys.

JOSEP CARBONELL MESTRE
BARCELONA

El terror del cotxe

En la vetlla de Tots Sants molta gent va celebrar la castanyada, i també, per celebrar més coses, la tradició del Halloween, importada. En aquesta barreja de tradicions i costums veiem com les tradicions més imaginatives canvien perquè ara patim les nostres pors de manera més personal i directa. La mort es viu de manera més cinematogràfica amb el Halloween. Recordo aquella pel·lícula de vampirs d'un famós director nord-americà. Al final, després de litres i tines, plenes de sang, veiem un devessall de cotxes i camions estimbats. Una metàfora evident dels problemes provocats pels vehicles de motor i el culte a la velocitat.

Fa dècades que les associacions de víctimes d'accidents i altres col·lectius reclamen que a les zones urbanes se circuli a 30 km/h. No es tracta de posar o no més semàfors, o de tenir-los engegats a la nit o no: es tracta que els cotxes no corrin. Aquest pont de Tots Sants hi ha hagut dos atropellaments de nens als carrers: un a Sant Boi i l'altre a Olot. Tres ferits greus i una nena morta. Per a ells s'ha acabat la festa. Per a tots nosaltres quedarà la por de veure si la mort avui porta la disfressa d'un cotxe.

SERGI TURIELLA
SANT BOI DE LLOBREGAT

Malinterpretar Josep Pla

No és la primera vegada que sento atribuir a Josep Pla la idea que el que més s'assembla a un espanyol de dretes és un espanyol d'esquerres, impostura que per a tot bon nacionalista català s'ha convertit darrerament adés en article de fe, adés en arma llançadora contra els espanyols en general. Fa poc va ser el cap de llista de CiU a les eleccions generals qui va repetir la mentida en un acte electoral al Prat

de Llobregat, potser amb l'esperança que repetint-la mil vegades esdevindrà veritat. “El dilema entre Rubalcaba i Rajoy ja el va resoldre Josep Pla quan va dir que el més semblant a un espanyol de dretes era un espanyol d'esquerres”, va dir Duran. Per trobar l'origen d'aquesta fal·làcia i corregir l'error, només s'ha de remuntar fins a la pàgina 273 de l'edició de butxaca de *Quadern gris*, en què Pla evoca les paraules que li havia dit son pare tot recordant “el gran afer de l'arròs de Pals”. Diu: “Pensa que el que s'assembla més a un home d'esquerra, en aquest país, és un home de dreta. Són iguals, intercanviables, han mamat la mateixa llet”. Quan Josep Pla es refereix a “aquest país”, s'està referint a la gent de l'Empordà, i no als espanyols.

IGNACIO MARTÍN BLANCO
BARCELONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://twitter.com/diariARA) facebook.com/diariARA cartes@ara.cat Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat Defensor del lector: defensor@ara.cat